

чуе всеки миг най-жестоката вест.

Госпожата зачули ръце, наведе очи:

Анна скочи и седна на леглото.

- Какво има? Говори! Вести от Цурул ли са дошли? Говори, за бога!

Росица вдигна взор. Очите ѝ бяха изплашени и тъжни:

- Вчера патриархът легнал с лека треска и не се чувствувал добре... Ала днес викали лекари и...

- Чума? - извика ужасена царицата.

Росица въздъхна и сведе отново клепачи. Дигна рамене, разтвори безпомощно ръце.

- О... Той не знаеше умора, не щадеше слабото си постническо тяло... - каза Анна, като се обличаше набързо. - Той седаше по одъра на болните, изповядваше и причестяваше умиращите... Дано оздравее. Мнозина са се изцерили... Каква напасть! Какво ще стане ако светият отец ни напусне? И Асен го няма... Дано се спаси. Дано оцелее.

Тя скръсти ръце, падна пред молитвеника си, отправи горещи молби към Богородица за спасението на патриарха.

На другия ден вечерта камбаните на „Свети Спас“ - майката на всички български църкви - забиха бавно и скръбно, с дълги, проточени отзвънявания.

Известяваха смъртта на светия старец Иоаким.

Целият град, с колкото здрави имаше и колкото оздравяващи можеха да станат на крака, изпратиха останките на патриарха до последното му жилище в църквата „Св. 40 мъченици“. До празния гроб на свети Сава Сръбски, чиято пръст правеше чудеса, поличби и оздравявания, иззидаха гробница на първия български патриарх от Асеновото царство. Покриха го с мраморна плоча, поставиха връз нея златни кандила и свещници, които горяха ден и нощ.

Отслабнала, потънала в скръб, царицата идваше сутрин и ве-